

Nova loža u centralnoj Srbiji, "Knez Mihailo" iz Kragujevca, radi punom parom. O kvalitetu i ozbiljnosti ove lože svedoči i činjenica da su njeni članovi već počeli da pišu sjajne radove. Dokaz je pred vama, u obliku teksta na početku ovog "Sirijusa".

Poslednji tekst, poslao nam je A.M., brat koji je pre više godina napustio Beograd i sada živi u Madridu. Dugo je već mason i stigao je do 33-eg stepena Škotskog Reda. Poslao nam je svoj rad u obliku u kojem ga je napisao - na španskom. Kaže da nije smeo da se upusti u prevođenje, jer nije siguran da će prevod biti terminološki ispravan. Malo španskog se uklapa u praksu sa kojom smo započeli u prethodnom broju. Gracias!

Sadržaj:

■ Raditi na sebi i izgrađivati hram razuma, volje i ljubavi	2
■ Društveni uticaj slobodnog zidarstva kao etičko pitanje	5
■ Nauka i/ili religija	8
■ Inicijacija.....	10
■ Asi lo decidió la suerte y La Caverna me es conocida.....	13

РАДИТИ НА СЕБИ И ИЗГРАЂИВАТИ ХРАМ РАЗУМА ВОЉЕ И ЉУБАВИ

Биће праксе

Човек је биће праксе јер својом сврсисходном делатношћу свет. Али, при том он не само да ствара нове вредности већ и разара постојеће. Када реализује нешто ново човек укида оно што је негативно, бар по његовом мишљењу, у већ постојећем. Дакле, човек је у исти мах и креативно и деструктивно биће. Међутим ми Масони се не постављамо пасивно према постојећој стварности. Инсистирамо и радимо на томе да је човек првенствено биће креативне праксе, и то спроводимо кроз један стваралачки процес. При том ми стварамо креативне људе, што је наш циљ.

Човек је биће слободно (слобода, једнакост, братство). Слобода није апсолутна па се може рећи да је човек ограничено слободан. Човек је у много чему неслободан. У данашње време у многоме је престао да буде слободан за љубав, за лепоту природе, за размишљање о себи и својим основним циљевима и вредностима. Карактеристично је нагло слабљење интереса за неке облике слободе којима је раније придаван примаран значај. Човек је биће које само неке облике слободе, и под извесним условима, високо цени. У неким ситуацијама долази до одрицања од неке своје слободе, зарад смањења последица за друге. Дакле, човек је и слободан и неслободан, а оно чему Масони теже је све веће ослобађање човека.

Човек је друштвено биће. Ову чињеницу не треба образлагати. Данашњи човек је друштвенији него икад досад. То је захваљујући модерном саобраћају, пошти, радију, телевизији и интернету, услед чега су ишчезле баријере између човека и човека, како просторно тако и

временски. Степен друштвености је између осталог, у људској солидарности, што је најприсутније у масонској солидарности за најугроженије у друштву.

Човек је рационално биће. Размишљањем човек долази до најцелисходнијих решења и одлука. Својим разумом ми контролишемо и усмеравамо своју делатност. Дакле знање, рачун, техничка вештина, продрле су у све односе човека са светом и човека са човеком. И у области друштвених односа рационалност човека показује се некада много већа од идеолошког и националног интереса. Специфичност човековог начина постојања јесте пракса или планско обликовање природе, у шта смо као Слободни зидари јако укључени. Обликовање и изградња не односи се само на спољашњу природу, већ и на унутрашњу људску природу, духовни део човека и његове културе.

Однос човека према свету, а то значи и према другом човеку, постаје све више технички однос. Људска пракса је све више вештина и рационално знање, како поступити да би се постигао жељени ефекат. Човек све више постаје техничко биће: у начину како ради, воли, забавља се и понаша у друштву. Све је мање спонтаног, непосредног и нагонског, а све је више научног, прорачунатог, организованог, испланираног и рационалног. Баш због тога Слободни зидари треба да настоје да се што више уздижу и напредују, како у стручном тако и у духовном делу своје личности. При томе ми не смемо да помислимо да је наше дело тако добро, те да смо тим постигнућем постали слободни и самопоуздани, јер би нам се ум тада улеђио и успавао. Ми морамо стално, снагом ума и снагом воље, да се уздигемо и у највишем степену да досегнемо оно што је најбоље у нама.

Сада долазимо до тога да је суштина нашег бивствовања у љубави, односно у вољи. Ко има више воље тај има више и љубави. Један религиозни филозоф је рекао: „ Љубав нас претвара у оно што волимо.“

Оно што је определило сврху постојања Слободних зидара у свету, то је постизање добробити за појединца, али и за друштво у целини. Да би то постигли Слободни зидари треба да раде на себи стално, како би својим уздицањем постали бољи део друштва. Када у томе унапредује, Слободан зидар своја новостечена знања и умећа треба да користи за унапређење других и целе заједнице. Приликом унутрашње изградње ми грађимо Храм препознатљив у нама, кроз три нивоа учења: симболизам, духовност, филозофија. Храм, то смо ми Масони, који се управо кроз уздицање усавршавамо. Наше лично побољшање и уздицање је побољшање целог друштва, а то управо доказује да је Храм такође цело човечанство. На том путу Масон у Храму прати стубове мудрости, снаге и лепоте, кроз три аспекта посматрања: разума, воље, љубави.

Подизање храма

Приликом подизања Храма, ми као олакшице у тој изградњи, треба да користимо мисли и идеје које нам омогућавају најбржу изградњу и најсветлију изградњу Храма. Неке од тих мисли би биле следеће: Бог је створио све људе према свом обличју и дао нам је моћ да савладамо недаће и достигнумо, срећу, хармонију, здравље и успех. Ми поседујемо унутрашњу моћ да обогатимо свој живот. Можемо се уздићи, успети и победити само ако уздигнемо и своје мисли. Сва постигнућа било у пословном, интелектуалном или духовном свету резултат су одлучно усмерених мисли. На том путу ми морамо извршити врло често своју трансформацију, промену из једног стања у друго. Та промена састоји се у тражењу својим умом креативних идеја, лепоте, љубави, мира и солидарности. Треба имати на уму да је наша мисао поред креативности једина нематеријална сила коју познајемо, а то је уједно и Бог, односно Врховни Архитекта. Да би напредовали на том путу морамо

изграђивати самопоуздање, веровати у себе и у оно што радимо. Важно је размишљати о успеху на позитиван начин, а све о чему размишљамо и осећамо улази у нашу подсвест и на тај начин се претвара у наше искуство. Самопоуздање је најјаче кад га прати веровање, а веровање је Бог, уз кога је све могуће. Стога је човек живи Храм, па Божији дух и пребива у њему. Плодови таквог човековог духа су: љубав, радост, мир, стрпљење, доброта, вера, кроткост и умереност.

Наша личност је укупан збир свих наших мисли, осећања, веровања и условљена је окружењем. Стога је потребно да се идентификујемо са миром, хармонијом складом и равнотежом, а да од себе покушамо да одбијемо негативне мисли. Потребно је ширити љубав, мир и добру вољу, како на ближње своје, тако и на браћу. Важно је знати законитост да унос (мисли) и износ су увек једнаки. Наша личност је дата, али је ми можемо променити. Ми никог не морамо мењати осим себе. Ту истину, открића великог Господњег присуства у нама самима, изнели су Исус, Мојсије, Исаија, Буда, Заратустра и др. Тај закон ума гласи да онако како размишљамо и осећамо, то смо ми.

У том правцу ми треба да ослободимо своје таленте и способности и тако себе уздигемо на висине. Треба имати амбицију и треба желети успех. Молитва мења ствари. Ми постајемо оно о чему размишљамо. Стога ми треба да се трудимо да кроз своје биће кажемо „да“ свим идејама које лече, надахњују уздижу духовне вредности, а „не“ свему што ограничава нашу слободу и што улива страх, свему што је лажно и свему зашта знамо да је нетачно.

На тај начин ми постајемо мудрији самим сазнањем да је наша мисао креативна и да је то почетак радње односно изградње нашег Храма. Ми ништа не можемо изгубити нити добити изузев путем свога ума.

У односу према другима треба да се понашамо онако како желимо да други мисле, говоре и понашају се према нама. Бескрајна Интелигенција, водећи принцип универзума и Врховног Архитекте је унутар нас.

Оно што је најбољи начин да се међусобно слажемо, јесте да поздравимо оно што је божанствено у другим људима и схватимо да је сваки човек пример читаве људске врсте. Уколико успемо да се путем ових лествица ума високо уздигнемо, тада не само да ће проблеми бити решени, него ће мо ми изградити свој Храм.

Ово су само неке од мисли које као пречица омогућују подизање Храма.

Брат З. П.

Ложа „Кнез Михаило“ Крагујевац

Društveni uticaj slobodnog zidarstva kao etičko pitanje

1.

Pitanje društvenog uticaja slobodnog zidarstva neraskidivo je povezano sa pitanjem samog smisla masonskog pokreta. Na opisano pitanje odgovor se, po prirodi stvari, prvo ima tražiti u ritualu, odnosno u njegovom tumačenju. Naime, prilikom inicijacije, u delu obuke učenika slobodnih zidara, na pitanje šta je slobodno zidarstvo predviđen je sledeći odgovor:

„To je univerzalni savez prosvetljenih ljudi, koji su se udružili da bi radili zajedno na moralnom i intelektualnom usavršavanju čovečanstva“.

Iz navedenog, proizilazi nesporan zaključak da je društveni uticaj (emaniran kroz sintagmu: „moralno i intelektualno usavršavanje čovečanstva“) konstitutivni elemenat razloga i smisla masonerije kao pokreta.

2.

Kako je rešeno prethodno pitanje? Da li je društveni uticaj cilj ili nije masonskog pokreta (odgovor je pozitivan). Otvara se pitanje: koja je njegoova suština, forma i domet?

A) Suštinu masonskog uticaja, izražena u sintagmi „moralno i intelektualno usavršavanje čovečanstva“, ostavljena je na nivou opšteg vrednosnog suda. Njegova konkretna sadržina ispunjava se i menja u zavisnosti od okolnosti konkretnog slučaja. „Moralno i intelektualno usavršavanje“ čitam kao opis nečega što bi trebalo da bude etički napredak: izgradnju opšte društvene etike kroz pojedinačnu i pojednačne kroz opštu. Uloga masonerije je, po mom mišljenju, u izgradnji društvene etike kroz pojedinačnu (masonsku etiku). Takva, pojedinačna etika, međutim, plod je zajedničke etike koju formira masonski pokret. Ova etika je zasnovana na kedu sloboda, jednakost, bratstvo. **Etika masonerije (pa i svakog masona pojedinačno), mora biti na višem**

nivou nego što je etika društva. Ona mora biti dovoljno kvalitativno udaljena od etike društva u kome funkcioniše: u suprotnom, postoji opasnost da se masonska etika profanizuje, a ne da se društvena etika prožme masonskim učenjem. Sa druge strane, ta udaljenost ne sme biti prevelika: ukoliko se to desi, društvo neće moći da razume masoneriju a njegovi stavovi ostaće na periferiji društvenog uticaja.

B) Forma društvenog uticaja, kao drugo pitanje, po mom mišljenju može biti samo profana: na društvo se ne može uticati masonskim sredstvima (ritualima, simbolima, sentencama), te je prirodom svog postojanja svedena na postojeće modele komunikacije i prezentacije sopstvenih stavova različitim segmentima društvene strukture (poslovne, političke, akademske, sindikalne etc).

Društveni uticaj masonerije, kao i svaki proces, mora da bude dvosmeran. Dakle, nije razumno očekivati da masonerija utiče na društvo a da istovremeno ta vrsta uticaja nema povratni efekat na slobodnozidarski red.

Ovde dolazim do sledeće tvrdnje: opisano povratno dejstvo društva (profanog) na masoneriju mora da bude kontrolisano,

adekvatno dimenzionirano i ograničeno. Zbog čega: jer je cilj da masonerija menja društvo, a ne da profano utiče na masoneriju. Ključni mehanizam u ovom smislu jeste proces izbora kandidata za: širenje društvenog uticaja zahteva širenje članstva. Opisani proces ima pozitivni potencijal obogaćivanja i ukrašavanja učeničkih kolona. U njemu, međutim, leži i seme profanizacije slobodnog zidarstva i, kao prirodnu posledicu, već opisanu profanizaciju masonske etike. Politika širenja masonerije ne može i ne sme da bude imitacija širenja članstva političke partije (doduše, važi i vice versa: kada političke partije poprime svojstvo elitističkog kluba one nestaju sa političke scene; takvih primera ima i u Srbiji). Nije cilj, čvrsto sam uveren, da prijem članova bude zasnovan na principu velikih brojeva i verovatnoće da će se u većem broju nove braće naći i veći broj onih koji masoneriju primaju k srcu, posvećeni su i njoj i sopstvenom napredovanju. Takvom ekstenzivnom politikom prijema, nivo usavršavanja lože i braće u radionicama ne postaje viši. Zašto? Jer se hram ne gradi na temeljima koji su stalno roviti već onim koji čvrsto stoje ukopani u tlo. Ti i takvi črvsti temelji personalizovani su u braći koja su masoneriji pristupila bez ikakvih profanih ambicija i namera. Sa druge strane, prijem i, čak i kratkotrajno, članstvo u masoneriji onih koji su se pokazali nedoraslima (pa i nedostojnima) za masonsku ideju, zasigurno šteti naporima posvećene braće, njihovom sazrevanju, konzistentnosti i čvrstoj izgradnji hrama. Takvi narušavaju jedinstvo, daju loš primer, čine temelj poroznim i uslovljavaju njegovo ponovno ustanovljavanje. U krajnjem, nanose štetu čitavom pokretu koji kroz njihovu nepodobnost vidi sve nas. Makar jedan nedostojan, može naneti štetu naporima svih ostalih. Jer, kao i hram, i društveni uticaj masonerije grade svi, a svojim (ne)radom može ga uništiti samo jedan. S tom razlikom što u slučaju hrama od nas, braćo, zavisi da li će, kada i kako šteta biti sanirana. Kada se šteta nanese na nivou širih društvenih odnosa, takvu štetu ne možemo kontrolisati. Ona postaje instrument u rukama naših neprijatelja kojih, kao što svi znamo, ima.

Da zaključim: društveni uticaj znači masonizaciju društva, a ne profanizaciju masonerije. Politika prijema ključni je instrument u ovom smislu, pod uslovom da znamo šta masonerija traži i čemu teži, kako u odnosu na druge, tako i u odnosu na sopstvene članove.

C) Domen društvenog uticaja, kao i metode njegovog uticaja, ne može biti zasnovan na profanim merilima. On se realizuje kroz kapilarne strukture društva, planski kako u pogledu obima, tako i u pogledu dinamike.

Evo ovde i moje dileme, koja proizilazi iz rituala obuke novoprimiteljne braće:

Na pitanje: „Šta je to Slobodni zidar?“, predviđa se sledeći odgovor:

To je slobodan čovek dobrog ponašanja, prijatelj bogatog i siromašnog, ako su čestiti.

Na pitanje. „Zašto kažeš da je Slobodni zidar prijatelj bogatog i siromašnog, ako su čestiti?“, odgovor je:

Da bi označili da se lična vrednost ceni na osnovu moralnih osobina. Ugled čoveka se meri na osnovu njegove upornosti i energije upotrebljene za ostvarenje dobročinstva“.

Da se sada vratim na domen društvenog uticaja: proizilazi, barem se meni tako čini, da **masonerija mora da ima**

određeni stepen socijalne propustljivosti. To znači da u njenim redovima moraju biti prisutni ne samo osobe uspešne u svojim profesijama, već i oni na dobrom glasu. Nekada su upravo takvi članovi so i hleb određene organizacije, oni koji u najvećoj meri iskreno svojim radom operacionalizuju i neposredno rade na ostvarivanju njenih ciljeva. Masonerija u tom smislu ne bi trebalo da bude izuzetak. U kranjem, kada me neko pita: šta su osobine pravog masona, nakon floskula i reči kojima svaka osoba može dati sopstveno, subjektivno i često različito značenje, moj odgovor bi bio: ja to znam više intuicijom nego prostim znanjem. Iza diplome, uticaja, novca, mora da stoji ličnost koja se prepoznaje kao duhovno dostojna a ljudski izgrađena da uđe u masonski red. Bez takve ličnosti sve su druge osobine lišene bilo kakvog značaja.

D) Zaključujem, na kraju sledeće: društveni uticaj zadatak je slobodnog zidarstva. On mora biti kontrolisan i zasnovan na ključnim elementima masonerije. U operacionalizaciji tog uticaja mora se poći od intuitivnog: jer, intuitivnost i razvoj intuitivnog ključni su elementi dijalektike slobodnog zidarstva. Dakle, mason intuitivno oseća postojanje Velikog arhitekta i njegovog plana. Zbog toga i pristupa masonskom pokretu. Nakon toga, radom i razvojem, prijemom svetla, klesanjem svog kamena, intuitivna spoznaja doživljava kvalitativnu transformaciju i postaje realno znanje. Više se ne spoznaje instinktom, već razumom. A kako u masonu, kao ljudskom biću, providjenjem ostaje uvek mesta za intuitivno, tu praznu nišu (praznu jer je prethodno intuitivno dobilo kvalitet znanja, ili gnoze) ispunjava nova intuitivnost. Opisana nova intuitivnost će u kasnijem razvoju (ukoliko mason ispravno radi) takođe prerasti u gnozu (znanje) i otvoriti ponovo prostor za intuitivno osećanje. Društveni uticaj mora imati elemente kolektivnog intuitivnog: takvo kolektivno intuitivno gradi se kroz bratsko razumevanje, poštovanje i zajednički rad. Kroz prisustvo radovima, kroz stvarno razumevanje masonskog učenja. Kroz

poznavanje rituala (jer je ritual kao forma garancija za ostvarenje masonerije kao suštine). Odgovarajući nivo intuitivnosti dokaz je zrelosti masonerije za društveni upliv. Pretpostavka takvog uticaja je da masonerija bude zrelija nego što je društvo na koje utiče. Takvu zrelost, smatram, temelji i gradi ponašanje braće poput:

- **poštovanja formalnih zahteva masonske lože, počevši od dolazaka, poznavanja rituala, ispunjavanja dužnosti, napredovanja u skladu sa masonskim pravilima,**

- **prijem članova baziran na vrednostima masonerije, umesto na sopstvenim privatnim i poslovnim interesima, bez preskakanja formalne procedure (izostanak objava, „ubrzani“ prijem i slično),**

- **ulazak u masoneriju radi ličnog usavršavanja, a ne radi efemernog i varljivog društvenog prestiža,**

- **iskrenost braće u međusobnom ophođenju, bez licemerja i demagogije. Umesto vatrenih međusobnih „analiza“ po restoranima i kafićima, praćenog kamenim ćutanjem na radovima i majstorskim konferencijama, valja uvažavati sledeći princip: ukoliko ima šta da se kaže, neka bude rečeno na radu ili u lice onome kome se šta zamera,**

- **svest učenika da je ulazak u masoneriju prvo dužnost, a potom privilegija, i ponašanje u skladu sa tim. Ova se svest manifestuje kroz poštovanje obaveza učenika, prisustvo radovima, pripremu hrama,**

- **poštovanje diskrecije i prava masona da svoj identitet ne otkrivaju u tajnosti; u prošlosti, i kada se radi o članovima ove lože, bilo slučajeva da brat ima ozbiljne probleme, egzistencijalne i profesionalne, zbog pripadanja bratskom lancu.**

Nešto od gore navedenog ni ja koji ovo pišem nisam uvek poštovao. Polazeći i kritikujući sopstveno ponašanje, pozivam i sve vas da učinite isto. Svako od nas kleše svoj kamen do granica svojih mogućnosti.

P.C. (“Slobodan Jovanović”-Niš)

Nauka i/ili religija

Rad koji vam sada izlažem napisao sam jednog popodneva slušajući izjavu aktuelnog Pape da i ateisti mogu da budu u skladu sa Bogom (izjava je u originalu glasila "Vernici i ateisti su isto moralni"). Papa Franjina otvorenost za različita pitanja koja su za vreme njegovih prethodnika smatrana tabu temama, nametnula mi je dilemu, koja se u različitim formama često provlači kroz razgovore i komunikaciju mislećih ljudi. Da li su religija i nauka u suprotnosti? Da li potiru jedna drugu? Novo vreme, tehnologije, brzina protoka informacija i znanja ovo pitanje čine još aktuelnijim.

U poslednje vreme često moram da sebi bliskim osobama koji su ateisti objašnjavam da bavljenje primenjenim naukama ne znači nužno i ateistički orijentisanog istraživača. Pošto razgovor o tako ozbiljnim temama zahteva i dobru argumentaciju, morao sam da se dobro napregnem da bih im uzvratilo na pravi način.

Kao neko ko se bavi "egzaktnom" naukom, svestan sam da prirodu i njenu suštinu nije moguće dokučiti do kraja. Ono što svi istraživači rade, i ranije i danas, i oni veliki i oni manje veliki, jeste modeliranje

pojava koje se dešavaju u prirodi. Zapravo, na osnovu manifestacije, modeluje se izvor. Dakle na osnovu poznavanja svetla, trudimo se da odredimo kako izgleda lampa. Onda se vratimo unazad pa opet ispočetka. Model po pravilu nikada nije savršen, niti generalan.

U vezi sa prethodnim stavom, oni koji su srednju školu završili u vreme kada je Bolonja bila poznata samo po snažnom košarkaškom klubu i vrsti špageta, ne bi trebalo da imaju problema da se sete primera Borovog modela za atom vodonika. Dakle slavni nobelovac Nils Bor (inače bivši danski reprezentativac u fudbalu) modelovao je na osnovu rezultata svojih istraživanja izgled i dimenzije atoma vodonika, inače elementa najjednostavnije strukture u periodnom sistemu elementata. Taj genijalni model je bio nestvarno tačan za vreme u kojem je nastao, i na osnovu tog rezultata, jedan dobar fudbaler upoznao je švedskog kralja na dodeli Nobelove nagrade. Međutim, model je bio neprimenljiv na složenije elemente. Nadalje su se razvijale teorije koje su rezultati istraživanja velikih naučnika kao što su Ajnštajn, Hajzenberg, Plank, Fon Braun i mnogi drugi. Vek i kusur kasnije, nakon

mного istraživanja, rezultata, nagrada, jedno je sigurno. Nikada niko nije do kraja razjasnio veze i interakcije koje postoje između molekula, atoma, elektrona i ostalih čestica mikro sveta. Postoje modeli, utoliko složeniji, generalniji i tačniji ukoliko je vreme koje je utrošeno na istraživanje pomoću sve moćnijih računara duže. Nijedan model međutim nije potpuno generalan i savršeno tačan. Fenomenologija je ostala tajna.

Mene lično fascinira i magija brojeva Pi i osnove prirodnog logaritma e, veza između elektromagnetnih parametara sredina i brzine svetlosti i niz sličnih primera od kojih je priroda načinila jednu savršenu slagalicu iz naizgled totalnog haosa.

Kao što dakle niko nije ušao u srž mikro sveta, niti video elektron ili (danas opšte poznati i popularni) Higsov bozon jer za to postoje prostorna i vremenska ograničenja, tako niko od nas nije u mogućnosti da sagleda šta je "iza" ili "ispred" biološkog života koji živimo, odakle nam stiže duša i svest, kako je tamo na Istoku, šta se zapravo stvarno dešava kada završimo zemaljsku avanturu. Ono što nauka čini za shvatanje našeg "realnog" opipljivog sveta, religije čine na duhovnom planu. Dakle, svaka religija modeluje duhovni prostor (onaj sa "druge" strane) na različite načine. Politeisti ili monoteisti, muslimani, hrišćani i brojne struje u okviru ovih religija, budisti, afrička plemena, Indijanci, različite sekte, svi imaju svoje modele i veruju u njih. Jedna od stvari koje Slobodno Zidarstvo omogućava je i sloboda da svako ko veruje "da neko to odgore vidi sve" ili uopšte ne veruje, može pod istim Svetlom da modeluje svoju stvarnost. Masonerija je neka vrsta duhovnog šarenog stakla, kaleidoskopa koji omogućava da se kroz isto sočivo vide različite slike. Gledanje kroz takvo staklo je pomalo dečija igra, ali neću biti originalan kada vas podsetim da misleći ljudi uvek očuvaju nešto dečije u sebi.

Vraćam se na odnos nauke i religije. Naravno da možete posumnjati u činjenicu da je suza krenula sa ikone, racionalisati pojave Gospe u Portugalu ili Međugorju, podsmevati se vudu magiji i na taj način osporavati nečija religijska ubeđenja. Na isti način neko drugi može da pobije teoriju relativnosti ili

Maksvelove jednačine koje režiraju elektromagnetno polje rečenicom, "jednačine nisu tačne". I imao bi pravo da to kaže jer su one aksiomatski definisane, odnosno "date". Aksiom se najlakše pobija jer je empirijski ili filozofski definisan, a uvek se može postaviti pitanje da li je to učinjeno sa dovoljno uložnog iskustva i razmišljanja. Dakle, čini mi se suviše hrabrim apriori odbaciti ideju da živimo u svetu koji nije samo materijalistički, već prožet i duhom i ezoterijom. A njih ne možemo da dodirnemo. Njih spoznajemo i zato smo između ostalog između stubova.

Niti je nauka do kraja otkrila sve, niti je religija objasnila šta nas čeka iza oblaka. O svemu ćemo saznati kada i ako dođe pravo vreme za to.

Konačno, naučnici i filozofi, oni koji su se najviše bavili filozofijom i prirodnim naukama, čija smo imena zapamtili i (neki od nas) omrzli za ceo život tokom redovnog školovanja, pred kraj su se gotovo po pravilu okretali Bogu i veri, priznavajući nemoć da proniknu u suštinu postojanja. Možda je to posledica dubine njihovog promišljanja ili su možda kao normalna ljudska bića tražili svetlo na kraju tunela u kom se nalaze. (Izgleda da naš običaj koji je Basara opisao rečenicom "Srbi Boga doživljavaju kao hitnu pomoć jer ga se sete samo kada im zatreba" i nije tako poseban).

Dakle, i oni koji se bave naukom i verski lideri koji nam se na različite načine obraćaju u ime Velikog Neimara svih Svetova bave se sličnim poslom. Pokušavaju da objasne ono što se ne da do kraja objasniti i što ćemo, kao što rekoh maločas, pre ili kasnije svi saznati. U dualnoj prirodi takvog traganja u priličnoj meri krije se i lepota življenja i promišljanja.

N.C. ("Slobodan Jovanović"-Niš)

Inicijacija

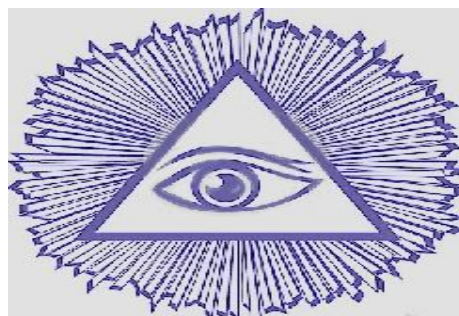
Da bi neko postao član masonskog bratstva pre svega mora svojim bićem, delom i ponašanjem da se, potpuno nesvesno, za to kvalifikuje. On mora da bude „Mason bez kecelje“. U masoneriji se najčešće za takvog čoveka koristi termin: „Slobodan čovek na dobrom glasu“. Pod slobodom se danas pre svega misli na slobodu duha. Otvorenost ka prihvatanju novih saznanja. Ka razlikama i drugačijem mišljenju. Sloboda označava i slobodu odlučivanja pa i slobodu izbora da se pristupi nekoj organizaciji ili društvu. Dobar glas je karakteristika ljudi koji za sobom ostavljaju tragove u kojima se vidi čovečnost, empatija i filantropija. Ljudi koji su i u društvenoj zajednici viđeni kao ugledni i primerni. Ukoliko ovakva osoba, sa visokim moralnim i etičkim normama, za prijatelja ima Masona majstora kraljevske umetnosti, može biti ponuđena da se priključi bratstvu Slobodnih Zidara.

Kandidat za članstvo će od strane svog garanta biti upoznat sa nekim elementima Masonerije i Škotskog obreda, drevnog i prihvaćenog. To će mu pomoći da prihvati predlog koji je dobio. Međutim, njegova želja je samo potreban uslov. Da bi postao član reda Slobodnih Zidara, neophodno je da ga braća koja se već nalaze u bratskom lancu prihvate. Selekcija je stroga jer podrazumeva da ni jedan mason u obedienciji neće da iskaže protivljenje prijemu kao i to da će svi majstori masoni u loži glasati „belo“. Ovaj uvodni, nulti, korak, na neki način je već sam po sebi deo inicijacije.

Inicijacija u masoneriji predstavlja ritual kojim se neko prvi put uvodi u masonsku Ložu i prima u savez Slobodnih Zidara. Njen cilj je da kandidatu pomogne da odbaci oklop kojim se dogmatski branio od iskušenja i problema koje racionalan život nosi. Time se otvara mogućnost za usvajanje novih saznanja i za usavršavanje uopšte. Na

neki način duh kandidata se oslobađa pa postaje spreman i za prijem osnovnih masonskih tajni koje će mu kao prve biti saopštene na putu kojim će ići ceo svoj život.

Ako je neko prepoznat i prihvaćen kao kandidat za pristup masonskom bratstvu, sigurno će dobiti podstrek svom samopouzdanju i želju da se dalje usavršava i uzdiže. On će nepovratno krenuti tim putem i pored toga što je još uvek u profanoj tami. Istraživaće i proučavati dostupnu literaturu. Ipak da bi kandidat postao deo bratstva, mora da prođe kroz sam ritual inicijacije u pravoj i potpunoj masonskoj loži.

Masonerija je u konstituciji Velike Lože Francuske iz 1964. Godine definisana kao „Tradicionalni i univerzalni inicijacijski red zasnovan na bratstvu“. Ritual inicijacije je jedini način da neko postane Slobodni Zidar. Sam ritual je pun simbolike i alegorije. Pre početka rada, kandidat se zatvara u sobu izgubljenih koraka. U njenom polumraku on se susreće sa svojim profanim životom. Od njega se traži da kroz odgovore na nekoliko pitanja artikuliše svoja razmišljanja o nekim bitnim i suštinskim stvarima kao što su Bog, etika, moral. Kandidat tada nije ni svestan da u tom trenutku piše svoju filozofsku oporuku. Misli mu nekoliko puta, svojim ulaskom u sobu, prekida neko od braće i proverava da li se kandidat predomislio u svojoj nameri? On time pokušava da pokoleba kandidata koji možda nema duhovnu potrebu za samo

usavršavanjem i radom na samom sebi. Kada kandidat istraje u svojoj rešenosti i napiše svoju oporuku, kreće na simbolički put od tame u kojoj se nalazi ka svetlu koje će dobiti u Hramu. Često se početak i kraj ovog puta nazivaju i simboličkom smrću i uskrснуćem. Proces inicijacije se obavlja u toku jednog obreda a zapravo opredeljuje ceo život masona. Slobodni zidari rade na sebi celog svog masonskog života. Njegov boravak u sobi za razmišljanje odnosno sobi izgubljenih koraka predstavlja ujedno i njegovo prvo iskušenje.

Kandidat se u Hram uvodi naročito pripremljen. On ne može ni da se kreće bez pomoći brata – pripemajućeg majstora koji ga vodi i na koga se on oslanja tokom inicijacije.

S obzirom da je Masonerija društvo sa tajnama, sasvim je logično i očekivano da će oni koji žele da u njih prodru morati da polože zakletvu. Kandidat tada shvata, ukoliko do tada nije, da njegova želja da stupi u bratstvo nosi i apsolutnu odgovornost i obavezu. Na početku rituala on će nekoliko puta imati priliku da odustane od svoje namere. Samo nepokolebljiv i rešen čovek, iskrenih namera i velike želje za usavršavanjem može da prihvati ovu pretnju i nastavi putem kojim je krenuo. Da bi se inicijacija nastavila, kandidat treba da prihvati i činjenicu da će celog svog života marljivo raditi i „klesati kamen“. Ova metafora označava dug i mukotrpan rad na intelektualnom i moralnom usavršavanju.

Pre nego se kandidat povede na simbolička putovanja i iskušenja, moraće da se zakune na Oltaru zakletve. Ovo je prva od tri zakletve koje će dati. To je ujedno i poslednja prilika kada ima mogućnost da odustane i vrati se svom profanom životu. Još jednom će biti opomenut da će krivokletstvo u njemu izazvati gorčinu i grižu savesti.

Centralni deo rituala predstavljaju simbolička putovanja kao i iskušenja kojima će da bude podvrgnut. Svako od putovanja i

iskkušenja, imaju svoju simboliku i predstavljaju stadijume u pročišćenju duha kandidata. Prvo putovanje je puno prepreka i odvija se uz prisustvo velike buke. Ono simbolizuje život sa teškoćama i izazovima strasti koje čovek bez velike moralne snage i saznanja ne može sam da prevaziđe. Samo vođen bratskom rukom kandidat uspeva da ostane na svom putu. Svako sledeće putovanje sa sobom nosi manje prepreka i buke. Ovim se simbolizuje da se životne teškoće lakše prevazilaze kada je čovek na putu vrlina i ličnog usavršavanja. Poslednje putovanje se odvija u potpunom miru i bez ikakvih prepreka. Simbolički pokazuje da istrajavanje na moralnom uzdizanju obezbeđuje miran i tih život.

Put inicijacije kandidata sada dovodi do vrhunca rituala. Posle polaganja zakletve na vernost braći i redu, kandidat je spreman da mu se da Svetlost. Scena krivokletstva izaziva šok kod kandidata koji je u svakom obredu inicijacije neophodan. U ovom trenutku se dešava suštinska promena u kandidatu. To je ujedno i kulminacija upozorenja koja su mu tokom čitave inicijacije saopštavana a odnose se na posledice ukoliko se bude odlučio za krivokletstvo. Živa slika govori više od stotinu reči! Sa druge strane kandidat saznaje da će mu sva braća priteći u pomoć kada mu ona bude bila potrebna. Sada je kandidatu jasno da pristupanje bratstvu nosi sa sobom veliku odgovornost i nudi nesagledive mogućnosti.

Poslednje iskušenje za njega je potreba da svu braću u Loži prihvati sa iskrenom ljubavlju bez obzira na eventualna drugačija profana iskustva. Predočava mu se i da je

možda najteže da se suoči sa samim sobom kao potencijalno najvećim svojim neprijateljem. Sada mu je potpuno jasno da su bratska ljubav i samopoštovanje osećanja koja čine karike bratskog lanca neraskidivim.

Kandidat polaže i treći put zakletvu a potom ga Časni Starešina simbolički stvara odnosno proglašava masonom učenicom kraljevske umetnosti. Simbolički gledano, to je njegovo uskrsnuće ili ponovno rađanje. On sada već vidi tri velika svetla a uskoro će mu biti predočeni i ostali alati učenika. Takođe će mu biti i saopštene tajne prvog stepena.

Inicijacija je ovim završena a njena kulminacija je stavljanje kecelje učenika. Ova kecelja, bele boje, sa jednim vrhom nagore, simbolizuje čistotu duha slobodnih zidara jer se na beloј boji svaka nečistoća lako uočava. Vrh, koji na neki način štrči, ukazuje na podvojenost materije od duha. Keclja se u Loži nosi uvek i sa ponosom. Predstavlja simbol reda, predstavlja najvrednije znamenje masona.

S.P.(“Nemanja” Niš)

Así lo decidió la suerte y La Caverna me es conocida

Cuatro palabras por lo menos, nos proyectan de repente en el mítico mundo simbólico del drama de nuestra propia existencia, el que corresponde a la parte más oculta, la más enterrada en nuestro ser profundo, como si el dominio del corazón y del espíritu fuera una caverna. Así como nuestras entrañas a menudo expresan nuestra verdad primera, a veces también suelen ser el inicio de una verdad capaz de sublimarse tras las pruebas que la vida nos impone. Pues, a ello lleva el camino iniciático que la Masonería propone, camino inflexible que nos lleva desde la caverna a la realidad y de ahí hacia la Verdad.

Elegido de los Nueve: La suerte lo ha decidido

Es obvio referirse a la leyenda del Grado 9 : Un desconocido se presenta un día ante el rey Salomón, para revelar, en privado donde se esconde uno de los asesinos de Jirám. Salomón da parte de ello a los 90 Intendentes de Obras reunidos en el Capítulo. Todos se hacen voluntarios para seguirle, traer al traidor y someterlo a juicio.

Ante la multitud de voluntarios, Salomón decide echar a suerte 9 de entre ellos a quienes encargará de esa misión. La prueba es tan terrible que solo una instancia superior podría designar a los Elegidos: “La suerte lo ha decidido”.

El sorteo depende únicamente del “azar” o del plano de la Gran Obra?

Un místico dijo: “Dios conoce nuestro destino pero deja al hombre, su libre arbitrio para cumplir con él”.

El numero 9 acarrea un significado simbólico: como último número de los diez primeros, el 9 anuncia a la vez una finalización y un reinicio, una muerte y un renacimiento. Recordemos la batería del grado: “Nueve golpes por ocho seguidos y uno separado significando a los nueve

Elegidos de los que uno de ellos se destaca” del grupo.

Movido por un celo excesivo, Yojabén se adelanta y llega el primero a la caverna, vecina de Yafa, situada a orillas del mar, cerca de una zarza ardiente. A la luz de una lámpara que alumbra desde el interior divisa al traidor, Abirám, adormecido. Cogiendo un puñal que yace en el suelo se lo clava en la frente y luego en el corazón gritando “nekham” (venganza); antes de morir el asesino dice “nekha” (herida), entonces Yojabén le corta la cabeza. Al salir apaga su sed bebiendo de un manantial vecino.

Verdaderamente, Yojaben actúa de manera intempestiva como lo hicieron los tres “malos compañeros”, aunque de manera diferente, significando a un joven Maestro inexperienced, que ciegamente confía en sí actuando sin medir las consecuencias de su acto. Por celo actúa como un asesino que se identifica al justiciero, como lo representa el brazo que figura en el mandil del grado.

Al matar Abirám, Yojabén acaba definitivamente con el “mal compañero” que duerme en su propia caverna. Ese acto es imprescindible para cumplir con el ciclo de perfección, deshaciéndose así de todas las fuerzas oscuras que, en él duermen.

Al llegar a su alcance, los otros hermanos le echan en cara su desobediencia pero le prometen interceder en su favor ante el rey Salomón.

Para recuperar fuerzas y purificarse todos beben de la fuente.

De regreso a Jerusalén Salomón se pone furioso al ver la cabeza del asesino, en manos de YOJABEN y ordena matarle pero, ante las súplicas de sus hermanos se muestra clemente con él, reconociendo que había actuado por un “exceso de celo” debido a una pura intención vinculada con el Maestro JIRAN.

La Caverna.

La voz “caverna” nos procura resonancias múltiples, evocando en primer lugar

nuestra matricial origen, con todas las facetas y analogías que ello pueda generar. Nuestros antepasados también vivieron en cavernas, en la época de la dominación del fuego, para preservarlo, resguardando la dominación que él les procuraba.

En el “mito de la caverna”, Platón trata de la vida, de hombres encadenados desde que nacieron, en una tenebrosa caverna y con los ojos mirando hacia el fondo. Un fuego arde sin precisar adonde (similitud con la zarza ardiente), está separado de la caverna por un murete situado a lo largo de una ruta por donde pasa la gente cuya sombra se proyecta en el fondo de la caverna y, los hombres “encadenados” creen ver la realidad.

Nosotros somos aquellos prisioneros que confunden saber y conocimiento, ilusión y vida. A toda costa debemos romper esas cadenas y, con una conversión del alma, tratar, de progresar hacia la vida del espíritu, simbolizado aquí por el fuego, reproduciendo el arquetipo de la creación

En la caverna YOJABEN está verdaderamente viviendo, una ruda “prueba”: pues él ve la forma y la imagen del asesino de JIRAM en la persona de Abirám, pero las ve a frías con su “Prima naturaleza” y no con su espíritu. Es en ese sentido que, la localización de la caverna parece tan borrosa: vecina de Jafa, cerca de una zarza ardiente, iluminada por una lámpara interior. Eso demuestra hasta qué punto puede manifestarse el oscurantismo del “hombre animal” por no hacer ningún

esfuerzo para ir más allá del mundo cerrado en él que uno está confinado.

Con el mismo movimiento que participa de la venganza del Maestro, YOJABEN – hijo de Dios – procede a una integración, una síntesis, abriendo el camino del corazón, conjuntamente al del espíritu y esta transmutación se está realizando en la caverna – crisol donde el mercurio (parte femenina) se sublima deshaciéndose de la parte material que lo contaminaba.

El desconocido que guía a los Elegidos representa la intuición, vía del conocimiento que debemos aprender a domar. Como Salomón es Sabio, él sabe que puede confiar en aquel desconocido, pero YOJABEN, elegido por la suerte, todavía no sabe apreciar plenamente los signos que el corazón percibe, siendo no obstante capaz de seguirlos como el olfato del perro...al viento

La noción de venganza

“Cómo fue Usted recibido Maestro Elegido de los Nueve?”

Por venganza, desobediencia y clemencia”

De qué tipo de venganza se trata? La leyenda de JIRAM se aplica al grado de Maestro como un drama sagrado: el asesinato del Maestro que dirigía la construcción del Templo (hombre) - el Yo escondido en lo más profundo de sí mismo y, nos incumbe pues descubrir a ese Yo escondido e, ir en búsqueda de La Palabra perdida. Nuestro yo expresado – nuestro ego – no es más que una sustitución de esa palabra, perdida desde el origen.

Los ridículos prejuicios de la vida profana (Ignorancia), las estériles pasiones (Fanatismo), el desenfrenado cariño a la vida materialista (Ambición) son los verdaderos asesinos del Maestro o sea de nosotros mismos ya que nos sustituimos a él. Hay que descubrir a toda costa, a los tres malos compañeros que ocultan nuestro yo escondido, para castigarles como es debido.

Para tomar conciencia de los progresos que está realizando en su búsqueda de espiritualidad, el Hombre no debe apartarse del camino de la verdad. Para ello debe

ayudarse, mediante un Amor total al otro es decir, entregándose totalmente a los demás a quienes debe amar como tales, con sus diferencias y sus características, defendiendo siempre la Justicia contra vientos y mareas. Pues la Justicia, que es una relación de equilibrio entre los hombres, ha de defender el derecho y castigar el crimen. El hombre en su búsqueda espiritual, debe eliminar todos los obstáculos que pudieran surgir y castigar a todo intento de traba, so pena de nunca poder terminar la construcción emprendida.

La ventaja de los Grados de Perfección en el REAA es el permitir dejar de lamentarse por una “causa perdida”, descubriendo en sí mismo a sus propios asesinos e imponiéndoles una sentencia que ellos mismos dictaran.

En realidad, la noción de venganza que los grados de Elegidos suelen exhalar vienen en proyección directa del grado de Maestro: El Maestro espiritual - JIRAM – fue asesinado por la Ignorancia, el Fanatismo y la Ambición, los tres malos compañeros a los que se hacen referencia en el Grado. El crimen exige borrar para siempre toda huella para que el Espíritu del Maestro se vuelva a encontrar, resucitado por la espiritualidad. JIRAM actuaba como intermediario entre el cielo y la tierra, siendo a la vez el Nivel y la Plomada. Su súbito desaparecimiento hace correr el riesgo de cortar de manera definitiva el vínculo entre lo Sagrado (el Cielo) y lo no sagrado (la tierra), entre el Espíritu y la Materia. La necesidad de encontrar a un Maestro de sustitución se impone al iniciado, siempre y cuando siga buscando, la Palabra perdida – la Luz y la Verdad

Una venganza reparadora solo se puede realizar con un castigo colectivo legal. Bajo el dominio de la pasión un ser aislado, como lo es YOJABEN, no puede sustituirse a la justicia de un sabio, ni crear sus propias leyes.

Resultaría inútil querer exterminar al monstruo ya que forma parte de nosotros y, como la hidra con sus cabezas renacientes, es imperecedero!

Desdichadamente los detractores de la Masonería suelen apoderarse de esa voz en su sentido negativo, como lo supieron hacer hace poco algunos que hasta fueron “premiados” por ello. Por ignorancia, se abstienen profundizar la faceta simbólica, agarrándose solo a las palabras, a las que suelen confundir con las “ideas”.

Daniel Pons nos dice con toda su experiencia analítica, y su amor verdadero:

“Los hombres deslumbrantes no son Luz pura, sino seres que supieron hacer de su negativo, una sombra en osmosis con la Luz”

Sería eso realizar la conversión de su sombra? Simbolizado aquí por el acto de cortar la cabeza - representación de la perversión mental – y, el rayo del puñal alquímico de puño de oro y hoja de plata, el que venga (Nekham), penetra (Nekha), disuelve, libera, une el yo al ser, operando la transmutación espiritual que a lo mejor un día nos llevará a la sublimación final.

A.M.

“Gran Logia Confederada de Espana”
Madrid